

Vorenas Trylikktasis

IR

VISAREGĖ AKIS

PARASE

TANIA DEL RIO

ILIUSTRAVO

WILL STAEHLE

VORENAS TRYLIKTASIS

stypseno Voreno viešbučio stogu, o po jo kojomis it kaulai traškėjo senos čerpės. Jo nugarą plakantis gairvus rudens vėjas grasino nusviesti berniuką žemyn, tačiau Vorenas nepasidavė. Grėsmė nukristi nuo aštuonių aukštų pastato jam nelabai rūpėjo. Jam reikėjo išvalyti kaminą.

Dūmuose skendintys varnai perspėjimai sukarkšėjo, tačiau Vorenas vis vien dirselėjo į kamino vidų. Kaip visada, jis buvo užkimštas laikraščiais, skiautėmis, šakomis, vytelėmis ir kitomis šiukšlėmis. Susispietę palaikiame lizde į Voreną spygsojo šeši juodi paukščiai.

– Nagi, štiš! – sušuko jis.

Varnai nė nekrustelėjo.

– Aplinkui pilna puikiai jums tinkančių medžių. Štiš!

Bet varnai nepripažino jokių „štiš“. Regis, jie apsimetė išvis nepastebintys Voreno.

– Atrodo, su jumis reikia kalbėtis piktuoju, – atsiduso jis.

Vorenas šitą darbą darė jau dešimtis kartų. Kokį kartą ar du per mėnesį jis užlipdavo ant stogo ir nubraukdavo lizdą žemyn, kad viešbučio neužtvindytų dūmai. Tačiau šį rytą varnai atrodė labai užsispyrę. Artėjo žiema, ir jiems reikėjo jaukios vietelės, kad ištvirtų šaltį.

– O ką, jei užpilčiau ant jūsų vandens? – paklausė Vorenas. – Kaip jums patiktų?

Paukščiai žinojo, kad jis tik baugina. Vienas kaukštelėjo snapu, tačiau kiti toliau ramiai snaudė. Todėl Vorenas prisėlino prie stogo kraigo, kur stovėjo pakrypusi vėtrungė. Atsuko aštrų metalinį virbą ir bedė juo į kaminą.

– Jei reikės, panaudosiu jėgą, – užsispyręs tarė jis. – Dinkit iš čia, arba...

Varnai nė plunksnelės nepakrutino. Jie žinojo, kad Vorenas yra pernelyg geras ir netrenks paukščiui su vėtrunge.

Buvo akivaizdu – Vorenas neturėjo kitos išeities.

– Jei tuojau pat nedingsite, – kiek galėdamas grėsmingiau sušuko jis, – aš atsive-

siu tetą Anakondą. Tada galėsite kalbėtis su ja!

Staiga kaminas kone sprogo – varnai klegėdami ir barstydami plunksnas pakilo į dangų. Šiose apylinkėse jie gyveno pakankamai ilgai ir pažinojo Anakondą: niekas – nei žmogus, nei varnas – nenorėjo patirti jos rūstybės.

Vorenas žiūrėjo, kaip tolstantys paukščiai virsta tamsiais taškeliais blyškiam ryto danguje. Jis nenorėjo varnų gąsdinti, tačiau neturėjo kito pasirinkimo. Žvelgdamas iš savo posto aukštybėse, Vorenas nuleido akis į žemę. Vaizdas niekuo neišsiskyrė.

Voreno viešbutis buvo vienintelis pastatas kelių mylių spinduliu. Jis liūdnai kiuksojo ant kalvos nykiame, pilkame krašte,

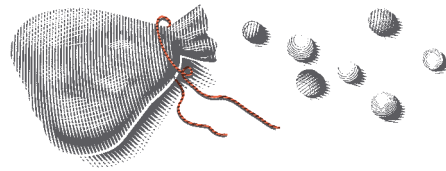
kurį supo tokių pačių nykių ir apdžiūvusių medžių miškas. Nuo čia galėtum valandų valandas eiti bet kuria kryptimi ir vis vien nepamatytum nieko įdomaus.

Tačiau Vorenas nežiūrėjo į slegiančią panoramą. Jis spitrijo tolyn už horizonto, kur bruzdėjo visas kitas pasaulis. Jis įsivaizdavo miestus ir džiungles, uostus ir dykumas, kraštus, apie kuriuos skaitė tik knygose, – visas vietas, kurias norėtų aplankyti... Jei ne viena mažytė smulkmena – jis teturėjo dvylika metų ir buvo šeimos viešbučio paveldėtojas, dirbo čia kaip vienintelis pasiuntinukas, remontininkas, kenkėjų naikintojas, viešbučio patarnautojas ir visokių užgaidų tenkintojas. Vorenas Tryliktasis visą savo gyvenimą praleido viešbutyje – visai kaip jo tėvas ir vienuolika kitų Vorenų iki jo.

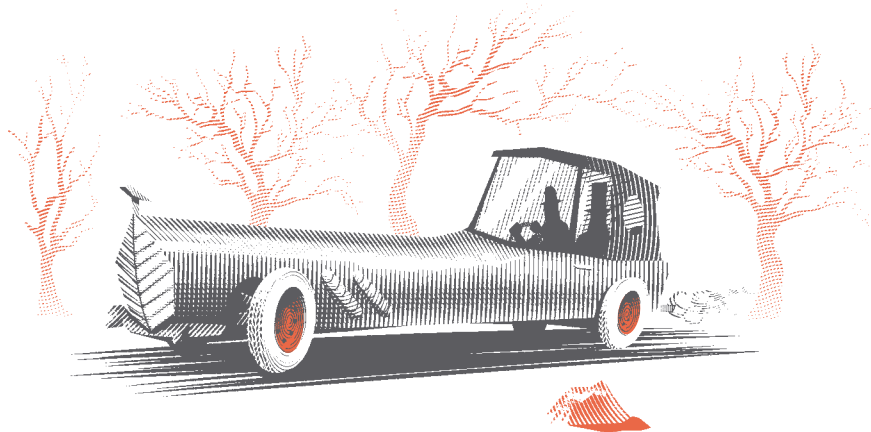
Atsidusęs jis sugrįžo prie bjaurios užduoties – iškrėsti kaminą. Neilgai trukus

jo rankos buvo juodut juodutėlės, tačiau iš kamino jis ištraukė daugybę šakelių, pagalių ir glėbį įdomesnių, netikėtų radinių: nėrienuotą moterišką gobtuvą, surūdijusią nagų dildę, kepimo formą ir netgi savo paties kapšėlį su stiklo rutuliukais.

Vorenas mėgino suprasti, kaip varnai galėjo pačiupti kapšėlį su rutuliukais iš palėpėje stovinčio jo stalo stalčiaus, bet staiga išgirdo tolimą burzgimą.

Berniukas prisimerkė, bandydamas ką nors įžiūrėti ankstyvo ryto rūke. Didžiai jo nuostabai, miške kažkas judėjo. Tarp medžių, slepiamas ištįsusių šakų skliauto, vingiavo didelis tamsus pavidalas.

Viešbutį supantys miškai knibžėte knibždėjo lokių ir laukinių šernų, tačiau šis pavidalas buvo didesnis už bet kokio gyvūno. Jis vėl suriaumojo, ir Voreno širdis nukrito į kulnus. Tai buvo neeilinis padaras.

Tai buvo automobilis!

Jis nematė automobilio nuo tada, kai iš Voreno viešbučio, dievagodamasis niekada čia nebegrįžti, iškurnėjo paskutinis svečias. Nuo to karto praslinko penkeri metai. Automobiliui pasiekus kalvos viršūnę Voreno akys išsipūtė. Pagaliau kažkas pas juos atvažiuoja!

Automobilis įvažiavo pro kadaise buvusius didingus metalinius vartus ir sustojo priešais paradines viešbučio duris. Kaip tik tą akimirką Vorenas prisiminė, kad pasisveikinti su atvykusiais svečiais ir paimti bagažą buvo *jo* darbas.

Jis susigūžė – atgijus viešbučio vidaus telefonui, kamino šachta nuaidėjo šaižus cypimas ir per triukšmą pasigirdo panikuojantis dėdulės Ruperto balsas:

– VOOOOORENAI!

Jis turėjo nedelsdamas atsidurti vestibulyje! Vorenas sekundėlę susimąstė, ar nevertėtų nusileisti kaminu, tačiau aštuoni aukštai buvo gana ilgas kelias. Tad jis liukstelėjo nuo stogo krašto, viena ranka čiupo lietvamzdį ir apsisukęs nėrė pro palėpės

langą. Dunkstelėjęs į grindis, berniukas pažėrė suodžius ant mažos lovos ir stalo, kurie užėmė kone visą jo kambarėlį.

Anksčiau Vorenas miegojo viename iš didžiųjų miegamųjų antrame viešbučio aukšte, tačiau tetai Anakondai nepatiko, kai aplink trindavosi ir po kojomis painiodavosi vaikai. Ji ištrėmė sūnėną į viešbučio palėpę – nuo vestibulio, kuriame dažniausiai dirbdavo Vorenas, ją skyrė aštuoni aukštai.

Pribėgęs prie liuko kambario grindyse, Vorenas jį atkėlė, nusileido medinėmis kopėtėlėmis ir dunkstelėjo aštunto aukšto koridoriuje. Jis atsistojo ir pasileido link pagrindinių laiptų, o galvoje viena kitą vijo mintys. Kas šis paslaptingas svetyš? Ir kodėl jis atvažiavo į viešbutį?

Anksčiau, kai Vorenas buvo mažas, viskas buvo kitaip. Anuomet žmonės viešbutį užsakydavo net kelis mėnesius į priekį. Prie įvažiavimo visą naktį rikiuodavosi prabangūs automobiliai, o iš jų lipdavo nuo galvos iki kojų išsidabinę svečiai – smokingus vilkintys, cilindrus dėvintys vyrai ir balinėmis sukniomis, brangakmeniais bei perlais pasipuošusios damos. Pulkas pasiuntinukų naujutėlėmis suderintomis uniformomis pasveikindavo kiekvieną atvykėlį ir perkeldavo jo lagaminus į žvilgančius varinius vežimėlius, o liokajai išvilpdavo į kambarį nešini limonado ir sausainių padėklais. Tomis dienomis čia dirbo daugybė žmonių, kurie turėjo palaikyti viešbutyje tobulą tvarką. Gyvatvorės buvo nukarpytos, kilimai išsiurbti, baldai nuvalyti, o tapetai nušveisti iki blizgesio. Būrys tarnaičių užklodavo minkštus čiužinius švaresniais paklodėmis, o kiekvieną kampą puošė aukštos vazos su ką tik skintomis gėlėmis.

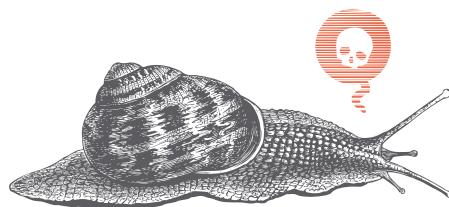
Bet tai vyko labai seniai, kai viešbutiui dar vadovavo Vorenas Dvyliktasis. Jis mirė, kai Voreniui Tryliktajam sukako vos septyneri, todėl berniukas buvo per jaunas perimti tokį didelį viešbutį. Vietoj jo ėmė vadovauti dėdulė Rupertas. Deja, Rupertas buvo labai tingus ir nemėgo dirbti, todėl viešbutis greitai ėmė risti žemyn. Darbuo-

tojai išsibėgiojo, vejos užžėlė piktžolėmis, svečiai nutraukė savo atostogas, galiausiai ir visai liovėsi lankytis. Vos per metus daugelis kambarių ištuštėjo – tokie jie ir liko iki pat šių dienų.

Dabar viešbutis labiau panėšėjo į vaiduoklių namą nei į atostogų kampelį. Kadaisė spindintys langų stiklai buvo įskilę ar išdužę, langinės kabėjo išklypusios, o pastato fasadą žūtbut reikėjo perdažyti. Vidus atrodė ne ką geriau: nuo sienų luposi išblukę tapetai, čiaupai varvėjo, vyriai cypė, grindlentės girgždėjo. Jau ištiesą amžinybę niekas nesinaudojo laisvalaikio kambariu, arbatine ar bet kuriomis kitomis bendrosiomis patalpomis. Ant biliardo stalo kaupėsi dulkės. Baldus dengė suplėkusios senos paklodės, todėl stalai su kėdėmis atrodė kaip žemi drūti vaiduokliai.

– VOOOOOREEEENAAAI!

Dėdulė Rupertas dar kartą sudejavo per vidinio ryšio telefoną, ir krūptelėjęs Vorenas atsitokėjo iš savo svajų. Jis nustūmė prisiminimus į šalį ir ėmė dar greičiau lėkti spiraliniais laiptais, pakeliui peršokdamas per

šimtas trečią laiptelį (nes šio tiesiog nebuvo) ir tik per plauką išvengdamas viešbučio sraigės, šliaužiančios per ketvirto aukšto aikštelę. Paskutinius du aukštus nučiuožęs turėklais, Vorenas be kvapo sustojo ant aplūžusiomis marmuro plokštėmis dengtų vestibuliulo grindų.

Dėdulė Rupertas stovėjo šalia lango, dirsčiojo pro užuolaidų tarpą ir stengėsi suglostyti plaukus.

– Prie ta-ako stovi a-automobilis! – sumikčiojo jis.

Vorenas atsistojo šalia ir taip pat žvilgtelėjo pro langą. Uniformuotas vairuotojas iš automobilio bagažinės iškėlė mažą raudoną krepšį, tačiau keleivis – tamsus siluetas prie galinių durų langelio – liko sėdėti viduje.

– Turbūt svečias, – gūžtelėjo Vorenas.

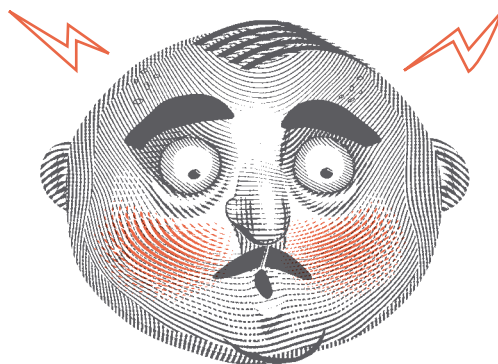
– Bet ką *čia* gali veikti *svečias*? – sušuko Rupertas. – Niekas nesilanko šiame viešbutyje! Jau metų metus! Pažiūrėk į šitą vietą!

Iš tikrųjų – kaip ir visur kitur, laikas vestibuliui buvo negailestingas. Atrodė, kad saulės šviesa neišgali praskverbtį į patalpą – vienintelis šviesos šaltinis buvo papilkėjęs sietynas, tupintis ant lubų tarsi didžiulis vabzdys. Jis mirksėjo ir zvimbė, lyg bet kurią akimirką taikytųsi užgesti. Apačioje po sietynu stovėjo išblukusi raudono aksomo sofa,

padengta storu dulkių sluoksniu, – išskyrus vieną apvalaino Ruperto kūno formos plotą (mat jis mėgdavo ten nusnūsti).

– Nėra taip blogai, – džiugiai tarstelėjo Vorenas. – Šią popietę galiu nuvalyti dulkes vestibulyje. Viskas atrodys kaip nauja!

Rupertas bejėgiškai dirstelėjo į raktus, kabančius ant sienos už registratūros stalo.

– Kuris miegamasis geriausias? Aš niekada nebuvau jų viduje!

– Tik bet kuris kambarys, – pareiškė Vorenas. – Aš siurbiu ir valau juos kiekvieną savaitę, dėl viso pikto. Žinojau, kad ši diena išauš!

Su švilpesiu atsivėrė vestibulio durys ir vidun įžengė aukštas liaunas pavidalas. Svetys nuo galvos iki kojų buvo apsirengęs juodai – išskyrus baltus tvarsčius, kuriais buvo apvyniota jo neįprastai siaura galva. Dar labiau stebino tai, kad lankytojas neturėjo

jokio bagažo, tik mažą raudoną krepšį. Vorenas girdėjo, kaip šio viduje tyliai skimbčioja kažkokie stikliniai daikteliai.

Rupertas tik vėpsojo į keistąjį pavidalą.

Vorenas žemai nusilenkė:

– S-s-sveiki atvykę į Voreno viešbutį, sere!

Tyla.

– Džiugu, kad pasirinkote mūsų viešbutį. Mano vardas Vorenas. Kaip vadinti jus?

Svečias nieko neatsakė.

– Iš kur atvykote?

Nė garselio.

– Ar ilgai keliavote?

Kažkur toluomoje susvirpė svirplys.

Svetys įkišo ranką į ilgo juodo palto klostes ir – *švilpt!* – staigiu judesiu išsitraukė kortelę. Vorenas bandė ją paimti, tačiau svečias laikė ją aukščiau, nei berniukas galėjo pasiekti. Vorenas pamatė, kad kortelėje pavaizduota lova su baldakimu.

– Jūs norite kambario su lova! – sušuko Vorenas. – Žinoma! Mes tuojau pat jus apgyvendinsime! – jis metė reikšmingą žvilgsnį į dėdulę Rupertą, kuris vis dar stebėjosi į atvykėlį. – Man tik reikia kambario rakto... Dėde Rupertai!

Rupertas galų gale atsitokėjo:

– Taip, taip, žinoma! Tuojau pat! – jis pasisuko į raktų spintelę, vis dar priblokštas

joje esančio pasirinkimo, o Vorenas pabandė paimti nepažįstamojo bagažą.

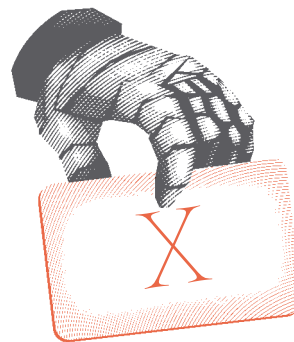
– Aš mielai nunešiu krepšį į jūsų kambarį. Atrodo, mūsų liftas neveikia.

Tačiau svetys truktelėjo krepšį atgal, tarsi Vorenas būtų raupsuotasis.

– Atsiprašau, – susigūžęs tarstelėjo berniukas.

– Štai! – įsiterpė Rupertas, iškėlęs dėmėto žalvario raktą ant nušiurosios virvelės. – Raktas nuo jūsų apartamentų. Pro langus atsiveria nuostabūs vaizdai! O kambario numeris užrašytas ant durų – jei netyčia pasimestumėte mūsų nuostabiuose koridoriuose!

Vorenas skeptiškai žvilgtelėjo į dėdę. Viešbučio koridoriai toli gražu nebuvo „nuostabūs“, kambariai nė iš tolo neprilygo „apartamentams“ ir nė viename nebuvo nieko panašaus į „nuostabius vaizdus“. Tačiau jis prikando liežuvį, nes naujasis svečias ištiesė gumbuotą ranką ir pačiupo raktą.

Vorenas girgždančiais laiptais nusekė paskui nepažįstamąjį. Jeigu negali nešti krepšio, tai bent jau palydės naująjį svečią iki jo kambario. Tačiau svečias staiga apsisuko ir – *švilpt!* – išitraukė kitą kortą. Ant šios buvo pavaizduotas didelis raudonas „X“.

Vorenas tai suprato kaip „palik mane ramybėje“, todėl nerangiai nusilenkęs pasišalino ir grįžo į vestibulį.

– Kažin, ar jis norės pusryčių, – garsiai mąstė Vorenas.

– Keistas vyrukas, – sumurmėjo Rupertas. – Net nepasakė vardo.

Blyškiaveidis, nusprendė Vorenas ir ėmė svarstyti, kas galėtų slėptis po visais tais tvarsčiais. Žaizdos? Randai? Trečia akis? Nosis aukštyn kojomis? Kad ir kas ten buvo, turėtų būti labai šiurpu. Kam daugiau žmogus vyniotųsi ant veido tvarsčius?

Voreno mintijimus nutraukė grindimis kaukšintys kulniukai. Jis apsisuko ir pamatė tetą Anakondą, žingsniuojančią per vestibulį. Dėdulė Rupertas buvo žemas ir drūtas, tačiau jo naujoji žmona atrodė visiškai priešingai – aukšta, liauna ir elegantiška. Jos ilgi plaukai buvo susukti į tvirtą kuodą, primenantį ant pakaušio susirangiusią gyvatę.

– Ar man vaidenasi? – paklausė ji. – Ar prie tako iš tiesų buvo sustojęs automobilis?

– Mano gražioji karaliene! Mano meile! – sušuko Rupertas; atrodė, kad jo skruostai nušvito iš susižavėjimo. – Tu neklysti. Mes iš tiesų turime naują svečią! Puikus vyrukas! Atkeliavo vos prieš kelias akimirkas.

– Iš tikrųjų? – suburkavo Anakonda. Ji pakasė Rupertui pasmakrę, tarsi šis būtų katinas. Dėdulės veidas nusidažė gaisro raudoniui, o iš mėsingų lūpų prasiveržė kažkas panašaus į murkimą. Vorenas bandė nežiaukčioti. – Kaip gaila, kad prasilenkėme.

Dėdė Rupertas vedė tetą Anakondą vos prieš keturis mėnesius, ir jie vis dar elgėsi kaip jaunavedžiai. Iki susitikdami jie pusmetį susirašinėjo laiškais. Kai pagaliau pasimatė, Rupertas buvo taip pakerėtas moters grožio, kad pasipiršo beveik išsyk.

– Ak, brangioji, – giliai ir ilgai atsidusdamas tarė Rupertas. – Tu man per gera.

– Ne, tai *tu* man per geras, – nenusileido Anakonda.

tarė Rupertas. – Nuo tos akimirkos, kai tu atsiradai mano gyvenime, jaučiuosi tarsi naujas žmogus!

– Ne, tai man pasisekė, – atsakė Anakonda ir ištiesusi į šalis rankas plačiai mostelėjo. – Tu mano svajonių karalaitis, parodęs man šią nepakartojamą pasakų pilį!

Vorenas nebegalėjo klausytis jų seilėjimosi. Jis pabandė išslinkti nepastebėtas, tačiau teta sušuko jam iš paskos:

– Vorenai, branguti! Tikiuosi, palydėjai mūsų garbingąjį svečių į kambarį? – Anakonda nusišypsojo, ir aplink jos akis nusi-driekė į vorų kojas panašios raukšlės.

– Jam nereikėjo mano pagalbos.

– Jis tave atstūmė? Ak, mano vargšas mažasis Vorenas! Tikiuosi, per daug nesu-krimtai? – susirūpino Anakonda. – Tiesa, tu keistos išvaizdos vaikas, tačiau vis tiek neturėtum kentėti dėl prasto suaugusiųjų elgesio!

Ji šnekėjo taip lipšniai, kad dėdulė Rupertas net nepastebėjo užgaulių žodžių, slypinčių jos kalboje. Pats Vorenas nekreipė į tai dėmesio. Jis žinojo, kad jo bruožai keistoki: varliškas veidas, pilkšva oda, kreivi dantys. Tačiau jis didžiavosi savo kerinčiomis garbanomis – visi Voreno protėviai galėjo pasigirti nuostabiais vešliais plaukais, – berniukas buvo įsitikinęs, kad tai atsveria net pačius didžiausius jo trūkumus.

